

срѣщатъ между другитѣ народи! Напрасно ще отида
тъ разносикѣ, нашия умъ не зема подобни работи.

— Спорѣдъ вашето мнѣние, отговарялъ царя
ний са раждами по-злощастни, съ помалко дарбо
отъ другитѣ народи; Богъ, споредъ васъ, ни е далъ
умъ за нищо неспособенъ. Между туй, защо у насъ
са виждатъ сжщитѣ ржцѣ, очи и тѣлесни способ
ности какъ и у другитѣ народи? Не са ли ни тѣ
дадени да работимъ, да дѣйствуваме както и искуе
нитѣ, и ученитѣ хора? Защо само ний въ тозъ
свѣтъ да стоимъ съ неразвитъ разумъ? Само ний ли
еми недостойни за науката, която облагородява
всичкитѣ народи? Не, единъ и същъ умъ притежа
вами и ний, и ний еми длъжни да успѣваме както
и другитѣ. И това можемъ да направимъ ако иска
ми. На всичкитѣ хора природата е дала едни на
чала и едно сѣме на добродѣтель, всѣкий е длъ
женъ да са ползува, всѣкой трѣбва да са труди за
да обработи дарбата, която му е дадена отъ есте
ството; всѣкой е длъженъ и може да живѣе въ до
бродѣтелята и приятността на науката.“

31.

**Смѣтката на притежателя на една гостинница
въ Холландия.**

Когато пхтувалъ въ Холландия, въ 1716 год.
царъ Петъръ всждѣ крилъ името си. Единъ денъ
той кжсно пристигналъ въ гр. Нимвегенъ, остано
вилъ са да пренощува въ една гостиница и на дру
гия денъ рано мислилъ да търгне. Щомъ присти-